

wartości nominalnej, równej nominalnej wartości biletów bankowych lub innych środków płatniczych, które opiewały na złote i miały obieg na obszarze Państwa Polskiego lub jego części przed wprowadzeniem do obiegu biletów Narodowego Banku Polskiego. Dla ustalenia wysokości świadczeń pieniężnych, określonych w myśl omawianego dekretu w walucie polskiej, jest bez znaczenia, jaki środek płatniczy opiewający na złote miał obieg w chwili powstania zobowiązania.

Wysokość należności z zobowiązań wyrażonych w złotych określa suma złotych, na którą zobowiązanie opiewa. W zobowiązaniach wyrażonych w złotych w złocie, liczy się jeden złoty za jednego złotego w złocie.

Zastrzeżenie zawarte w zobowiązaniach pieniężnych o walucie lub walutach obcych, mających stanowić środek zapłaty, uważa się za nie istniejące. W zobowiązaniach zawierających takie zastrzeżenia, wysokość należności określa wyłącznie suma wyrażona w walucie polskiej.

Wysokość należności z zobowiązań pieniężnych wyrażonych w obcej walucie — lub zawierających zastrzeżenie zapłaty według ostatniego oficjalnego kursu danej jednostki pieniężnej, oblicza się w złotych:

a) dla zobowiązań powstałych przed dniem 1 września 1939 r. według ostatniego oficjalnego kursu danej jednostki pieniężnej, notowanego przed dniem 1 września 1939 r.

b) dla zobowiązań powstałych po dniu 16 grudnia 1945 r. według stawek przeliczeniowych, stosowanych w dniu powstania zobowiązania przez Narodowy Bank Polski dla danej jednostki obcej waluty przy rozrachunkach z tytułu zagranicznych obrotów towarowych.

Wysokość należności z zobowiązań pieniężnych zawierających zastrzeżenie zapłaty zagranicznymi monetami złotymi lub według równowartości złota w zagranicznej jednostce pieniężnej oblicza się w złotych:

a) dla zobowiązań powstałych przed dniem 1 września 1939 r. — według stawek ostatniego kursu (równowartość) kruszcu złotego, notowanego przed dniem 1 września 1939 r.;

b) dla zobowiązań powstałych po dniu 16 grudnia 1945 r. według stawki wartości kruszcu złotego stosowanej przez Narodowy Bank Polski w dniu powstania zobowiązania.

Minister Skarbu ogłosi w Monitorze Polskim wysokość oficjalnych kursów walut obcych i kruszcu, notowanych ostatnio przed dniem 1 września 1939 r.

Zobowiązania pieniężne, powstałe na obszarach wchodzących obecnie w skład Państwa Polskiego a wyrażone w walucie obcej, stanowiącej w dniu powstania zobowiązań obiegowy środek płatniczy na tych obszarach, przerachowane będą na złote w stosunku: 1 złoty za jednostkę waluty obcej, na którą zobowiązanie opiewa. Zobowiązania pieniężne, wyrażone w markach niemieckich, powstałe po dniu 1 września 1939 r. na tej części obszaru Państwa Polskiego, na której władze niemieckie wprowadziły markę niemiecką jako obiegowy środek płatniczy, będą przeracho-

wane na złote w stosunku 1 marka równa się 2 złote.

Sąd orzeknie na wniosek wierzyciela oprócz obowiązku zapłaty należności według zasad wyżej określonych — obowiązek dopłaty w przypadku, gdy zobowiązanie pieniężne opiera się na tytule prywatno-prawnym i powstało przed wprowadzeniem do obiegu biletów Narodowego Banku Polskiego, a wierzyciel w chwili powstania zobowiązania i w chwili wystąpienia z wnioskiem o dopłatę czerpał swe dochody wyłącznie bądź z prowadzenia gospodarstwa mało- lub średnio-rolnego, bądź z wynagrodzenia za pracę, nie przekraczającego kwoty, której wysokość ustali rozporządzenie Rady Ministrów.

Obowiązek dopłaty nie może być orzeczony w przypadkach gdy:

- a) zobowiązany czerpie swoje dochody wyłącznie z wynagrodzenia za pracę, nie przekraczającego kwoty ustalonej jak wyżej przez Radę Ministrów;
- b) zobowiązany jest wykonawcą narodowych planów gospodarczych w rozumieniu dekretu z dnia 29 kwietnia 1949 o nabywaniu i przekazywaniu nieruchomości niezbędnych dla realizacji narodowych planów gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr 27, poz. 197, — lub
- c) wierzyciel nabył wierzytelność w drodze przelewu.

Dopłata nie może przewyższyć do każdego złotego równowartości 1,75 kg żyta obliczonej w chwili ustalenia dopłaty.

Jeżeli zobowiązanie wyrażone jest w złotych w złocie lub w obcej walucie, podstawą obliczenia wysokości dopłaty jest suma dłużna w złotych. Wierzyciel żądający dopłaty winien udowodnić, że tak w chwili powstawania zobowiązania, jak i w chwili wystąpienia z wnioskiem o dopłatę, dochody swoje czerpał bądź z prowadzenia gospodarstwa rolnego jak wyżej, bądź z wynagrodzenia za pracę.

Wniosek o orzeczenie dopłaty nie może być postawiony przed upływem dwu lat od dnia wejścia w życie tego dekretu.

Wysokość należności z obligacji i listów zastawnych emitowanych przez banki, instytucje kredytu długoterminowego oraz inne przedsiębiorstwa oblicza się według tych samych zasad jak wyżej.

Spłaty zobowiązań pieniężnych, dokonane przed dniem wejścia w życie tego dekretu, nie mogą być kwestionowane z tej przyczyny, że wysokość należności została określona w sposób odmienny od jego postanowień. Jeżeli spłacona została część zobowiązania przed wejściem w życie tego dekretu, jego przepisy mają zastosowanie do reszty nieumorzonej pretensji.

Dekret ten utrzymuje w mocy przepisy dekretu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 2 września 1939 r. (Dz. U. R. P. Nr 87, poz. 522), o ile dotyczą one sposobu spłaty oraz ważności zaciągania zobowiązań w czasie trwania stanu wojennego, — natomiast uchyla przepisy sprzeczne z postanowieniami tego dekretu a w szczególności: